

Hvad skal vi med nonner?

Charlotte Rørth 11.09.2022

LITTERATUR // ANMELDELSE – Klostre udvider vores liv ved deres blotte eksistens, hvad end vi er troende eller ej, skriver journalist Charlotte Rørth i sin anmeldelse af interviewbog med 17 katolske ordensfolk fra og i Danmark. Deres ja til lydighed provokerer os, men det er vel ikke så ringe?

Kaldet til kærlighed – en bog om katolsk ordens- og klosterliv i dag
af Malene Fenger-Grøndahl
626 sider, illustreret, 295 kr. Udkom 7. september 2022
Katolsk Forlag

”Jeg kunne se i deres blik, at de havde fundet noget værdifuldt,” svarer Daniel Nørgaard, da han i en netop udgivet interviewbog med 16 ligesindede fortæller, hvorfor de er blevet munke, nonner eller på anden måde har viet deres liv til Gud, som det hedder med det kærlighedsbårne katolske udtryk.

Hvad netop dette værdifulde er, sætter journalist Malene Fenger-Grøndahl sig for at undersøge i sit stort anlagte værk *Kaldet til kærlighed – en bog om katolsk ordens- og klosterliv i dag*.

Den tykke bog bliver læseværdig og vigtig, fordi hun vælger en metode, der er helt nede på jorden. Hun rejser ganske enkelt ud til de 17, sætter sig ned, tænder optageren og spørger dem enkelt og ligefremt: Hvorfor vil du leve i et kloster? Hvordan er det? Hvad godt gør det i verden? Og flere af de grundlæggende spørgsmål, så mange af os går med, når vi møder mennesker, der har truffet så gennemgribende en beslutning.

Derinde – og udenfor på anden vis – lever mennesker, der har sat sig for at bruge livet på at ære noget uden for dem selv. Og de gør det ikke for at hente hæder og ære hjem til sig selv

Selv har jeg mødt og interviewet flere af de medvirkende, men jeg husker stadig tydeligt min egen forbløffelse over som barn at læse om, at man kunne blive nonne.

Det var synd for dem, syntes jeg. Som ung så jeg det som et spild. En undertrykkelse. En lukket verden uden relevans for andre. Jeg var ikke ene om at syntes sådan. Også i dag vil mange mene, at klostre og deslige hører en anden tid til.

Til dem vil jeg gerne sige: Læs bogen. I behøver ikke læse alle 626 sider. I kan nøjes med at møde et par stykker.

For eksempel ovennævnte Daniel Nørgaard.

Lydighed provokerer

Allerede som 4-5-årig havde han, der er opvokset i en katolsk familie, tanker om at blive præst. I interviewet fortæller han, hvordan en af snublestenene på en umiddelbart skråsikker vej som hans er, at man går ind i jobbet som et ”fantastisk selvrealiseringsprojekt, hvor rollen som præst bliver en udstillingsplatform for mine evner.”

Hov, tænkte jeg, da jeg læste den sætning. Hvorfor gør jeg det, jeg gør?

Kampene med lydigheden fylder en del i bogen. De interviewedes tvungne ja til lydighed provokerer dem selv, men også mig som læser, men det er vel ikke så ringe?

Daniel Nørgaard blev katolsk præst, men valgte senere også at gå ind i Jesuiterordenen og er nu ansat på Niels Steensens Gymnasium i København. Her skal han især stå for samtaler og retræter for både elever og lærere og arbejder på den måde direkte for at bedre andres liv.

Det gør, at ordensliv som hans har en fremtid, mener han, fordi det ”ikke blot bliver en mulighed for et beskyttet og komfortabelt liv”.

Daniel Nørgaard har ikke selv valgt sit job, men er sendt dertil af sine overordnede. Det er et gode, erkender han efter nogle hårde år, at der vælges for ham, ikke af ham.

For kan han se sin egen plads? Kan han passe på sig selv?

Netop kampene med lydigheden fylder en del i bogen. De interviewedes tvungne ja til lydighed provokerer dem selv, men også mig som læser, men det er vel ikke så ringe?

Daniel Nørgaard. Foto: Charlotte Rørth

At elske mest

Hvad er det, der driver os, spørges de om, og alle har de overvejelser, der skubber til det liv, man som læser lever.

De 17 har valgt at gå ind i en lang tradition, der udefra set gør dem ens, men ved at interviewe dem så udførligt, som Malene Fenger-Grøndahl gør, kommer vi tæt på dem, og den udvikling, der finder sted i og omkring dem hen over mange år. Og vi ser, at de ikke er ens.

At hun selv er katolik, bruger hun som en styrke. Hendes viden er stor, og de interviewede ved, at hun respekterer dem. Der er ikke lagt et forsvarende eller forklarende lag hen over udsagnene, heller ikke når de 17 tager de store ord i brug.

”Dit kald er, hvor du kan elske mest,” fik Daniel Nørgaard engang at vide.

Den sætning satte sig, og den kunne også have været sagt til og af flere af de andre i bogen. Og måske til os, der læser?
Et sømærke for alle

[Klosterlivet har en kraft, som ikke kun omfatter os, der lever det, men når ud til verden udenfor](#)

Moder Christiane Hansen fra Valby leder Kloster Helfta i det sydlige Tyskland og beskriver med inspiration fra Søren Kierkegaard klostrene som sømærker.

”Selv hvis du ikke har lyst til at bevæge dig ud til de sømærker, der befinder sig længst ude på havet, er det vigtigt, at de er der – blot for at give dig bevidstheden

om, at der findes noget, som går ud over vores tid og rum,” siger hun i samtalen, der finder sted i et af de mest sekulære områder i Europa, det tidligere DDR.

Til at begynde med, husker hun, ”tror jeg nok, at de lokale syntes, det var ret besynderligt med et katolsk kloster,” men i dag kommer flere og flere til bøn, ”uden at vi taler med dem eller på anden måde missionerer for vores katolske tro”.

Det hviler Moder Christiane i, understreger hun, for ”klosterlivet har en kraft, som ikke kun omfatter os, der lever det, men når ud til verden udenfor.”

Ikke som de andre

Måske tror man ikke på hverken kraften eller troen, men efter at have læst bogen, er jeg blevet bekræftet i, at klostre udvider vores liv ved deres blotte eksistens, hvad end vi er troende eller ej.

Derinde – og udenfor på anden vis – lever mennesker, der har sat sig for at bruge livet på at ære noget uden for dem selv. Og de gør det ikke for at hente hæder og ære hjem til dem selv.

Men de bruger tid på arbejde, meget tid, men også på at bede, meget tid, men også på at læse og tænke og give videre.

De bruger ikke tiden på samme måde, som de fleste af os andre gør. De vælger et andet liv.

Nogle af os er troende, andre ikke, men alle er vi mennesker og vel alene derfor nysgerrige på, hvad mennesket er for en størrelse? Og vi vil vel gerne vide mere om kærlighed? En drivkraft, der er så stærk, at den trækker os i armene på mennesker, vi ikke kender, eller ind i et klosterliv, der er nærmest uforanderligt, og hvor man blot er endnu en i uniform magen til de andres.

Flere vil kun lidt

”Det ser ikke så godt ud for tiden,” erkender Søster Gertrud fra klostret Vor Frue af Åsebakken ved Høsterkøb i Nordsjælland om tilslutningen til klostrene.

Samtidig med at der er stærkt øget interesse for at komme på retræte blandt andet på klostrene i nogle dage, ønsker færre at være der hele tiden.

”Det at binde sig for hele livet skræmmer nok nogle fra at prøve det, også fordi tiden er meget præget af, at vi lever meget på overfladen,” siger hun, der blev

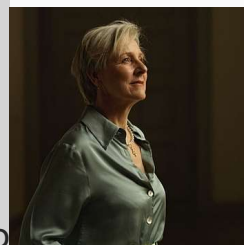
født i Esbjerg i 1932 og nu er den eneste danske nonne på Åsebakken. De andre seks er fra Sydamerika.

”Verden udenfor svinger i bølger,” konstaterer hun.

”Men i klostrene er det noget, som ikke ændrer sig. Derfor tror jeg, at verden har brug for, at klostrene er der, og jeg tror, klostervæsenet vil leve videre.”

anmeldelsebøgerCharlotte Rørthtro

Charlotte Rørth

Journalist, mor til tre, farmor, gift, student fra Ordrup, bosat i Aalborg. Selvstændig og fri. Sorgfuld og ærlig. Har dækket IT og ledelse, kultur og samfundstendenser oftest i baggrundsartikler og interview senest på NORDJYSKE. Har været